

Najvyšší súd v trestnej veci proti F. B. pre prečin rušenia obecného mieru a i. následkom zmätočnej sťažnosti obžalovaného v neverejnom zasedaní senátu takto sa u s n i e s o l: Zmätočná sťažnosť sa odmieta.

D ô v o d y:

Obžalovaný bol už rozsudkom prvostupňového súdu odsúdený pre viac trestných činov. K jeho odvolaniu odvolací súd po prevedení odvolacieho hlavného pojednávania v prítomnosti osobitného obhájcu čiastočne sprostil obžalovaného obžaloby a vymeral nový trest. Osobitný obhájca pri vyhlásení rozsudku u odvolacieho súdu dňa 27. septembra 1932 vyhradil si 3dňovú lehotu k ohláseniu zmätočnej sťažnosti, avšak ani behom tejto ju neohlásil. Po vrátení spisov súdu prvej stolice tento súd vyhlásil rozsudok odvolacieho súdu obžalovanému dňa 16. novembra 1933 a obžalovaný ohlásil vtedy zmätočnú sťažnosť čo do viny a trestu. Táto zmätočná sťažnosť je opozdená, lebo obžalovaný bol pri odvolacom hlavnom pojednávaní zastúpený svojím obhájcom a preto vyhlásenie rozsudku odvolacieho súdu pri odvolacom pojednávaní dňa 27. septembra 1932 platilo aj pre obžalovaného a od tohoto dňa mala sa rátať 3dňová lehota k ohláseniu zmätočnej sťažnosti. Nebol tu prípad odst. 2 § 425 tr. p. a rozsudok odvolacieho súdu nemal byť vyhlásený obžalovanému prvostupňovým súdom. Druhé vyhlásenie rozsudku bolo zbytočné, priečilo sa zákonu a preto nemohlo založiť pre obžalovaného novú lehotu ku podaniu opravného prostriedku. Preto ohlásenie zmätočnej sťažnosti, ktoré sa stalo 16. novembra 1933, tedy po uplynutí zákonnej 3dňovej lehoty, bolo odmietnuté podľa 3. odst. § 434 tr. p. bez preskúmania veci (§ 30 por. nov.).

Čís. 4969.

Súd porušil zákaz reformationis in peius (§ 4, odst. 6, zák. čís. 8/24 Sb. z. a n.), ak v novom rozsudku uložil obžalovanému d l h š í t r e s t na slobode a v ä č š í t r e s t peňažitý, b á r s l e n p o d m i e n e č n e, j e s t l i ž e v prvom rozsudku vymeral obžalovanému trest na slobode i na peniazoch n i ž š í, avšak bezpodmienečný.

(Rozh. zo dňa 7. apríla 1934, Zm IV 708/33.)

Najvyšší súd preskúmal trestnú vec proti M. V., obžalovanému pre prečin podvodu, a na základe verejného pojednávania, konaného následkom opravného prostriedku generálneho prokurátora cieľom zachovania právnej jednotnosti, vyniesol tento r o z s u d o k: Opravnému prostriedku pre zachovanie právnej jednotnosti, podanému generálnou prokuratúrou podľa § 441 tr. p., sa vyhovie a vyslovuje sa, že právoplatným rozsudkom okresného súdu v K. zo dňa 5. apríla 1932, pokiaľ ním obžalovanému M. V. pre prečin podvodu podľa § 50 tr. nov. a § 380 tr. zák. bol uložený podľa § 383-I/1 tr. zák. trest väzenia v trvaní 10 dní a peňažitý trest 50 Kč, tedy trest vyšší ako trest uložený rozsudkom tohože okresného súdu zo dňa 26. januára 1932, totiž

7 dní väzenia a 40 Kč peňažitého trestu, bol porušený zákon v ustanovení § 4, odst. 6 zákona zo dňa 11. decembra 1923, čís. 8 Sb. z. a n. z r. 1924. Súčasne sa podľa ostatného odstavca § 442 tr. p. zrušuje z dôvodu zmätočnosti podľa § 385, čís. 2 tr. p. rozsudok okresného súdu v K. zo dňa 5. apríla 1932 čo do výroku o výmere trestu väzenia a trestu peňažitého a obžalovaný M. V. sa odsudzuje podľa § 383, odst. I. sadzba 1 tr. zák. k trestu väzenia v trvaní 7 dní a k peňažitému trestu 40 Kč, na miesto ktorého v prípade nedobytnosti nastupuje podľa § 8 zákona zo dňa 21. marca 1929, čís. 31 Sb. z. a n. trest väzenia v trvaní 1 dňa.

Z d ô v o d o v:

Rozsudkom okresného súdu v K. zo dňa 26. januára 1932 bol obžalovaný M. V. uznaný vinným prečinom podvodu podľa § 379 tr. zák. (§ 50 tr. nov.) a § 380 tr. zák. a odsúdený podľa § 383-I/1 tr. zák. na 7 dní väzenia a 40 Kč peňažitého trestu, ktorý bol pre prípad nedobytnosti podľa § 8 zák. čís. 31/1929 premenený v 1 deň väzenia. Podmieneny odklad výkonu trestu v smysle zákona čís. 562/1919 nebol obžalovanému povolený. Pojednávanie pred okresným súdom bolo konané a rozsudok bol vyhlásený v neprítomnosti obžalovaného. Zmocnenec štátneho zastupiteľstva sa s rozsudkom uspokojil, obžalovaný, ktorému bol rozsudok doručený dňa 12. februára 1932, podal u okresného súdu dňa 19. februára 1932 podanie, ktoré svojim obsahom je odporom v smysle § 4, odst. 1 zák. čís. 8/1924. O tomto odporu nerozhodol okresný súd výslovne usnesením v smysle § 4, odst. 2 zák. čís. 8/1924, ale vyhovel mu tým, že dňa 23. marca 1932 nariadil nové pojednávanie na deň 5. apríla 1932. Na tomto pojednávaní, ktoré sa konalo v prítomnosti obžalovaného, sa skutkový základ obžaloby nezmenil a okresný súd vyniesol nový rozsudok, ktorým bol obžalovaný M. V. opätne uznaný vinným prečinom podvodu podľa § 50 tr. nov. a § 380 tr. zák. a odsúdený podľa § 383-I/1 tr. zák. do väzenia na 10 dní a k peňažitému trestu 50 Kč (ktorý bol dodatočne usnesením zo dňa 12. októbra 1933 premenený pre prípad nedobytnosti v 1 deň väzenia), obžalovanému bol povolený podľa § 1 zák. čís. 562/1919 podmienený odklad výkonu trestu, súčasne mu však bolo podľa § 4 zák. čís. 562/1919 uložené, aby do 1. júna 1932 nahradil poškodenému škodu v čiastke 57.60 Kč. Tento rozsudok stal sa právoplatným, lebo ani verejný obžalobca ani obžalovaný nepodali odvolania.

Rozsudkom okresného súdu v K. zo dňa 5. apríla 1932 bol však porušený zákon v ustanovení § 4, odst. 6, zákona zo dňa 11. decembra 1923, čís. 8 Sb. z. a n. z r. 1924. Týmto ustanovením je rebus sic stantibus zakázaná reformatio in peius v takých prípadoch, v ktorých prvostupňový súd rozhoduje znova následkom odporu podaného obžalovaným proti rozsudku vynesnému v jeho neprítomnosti, lebo odsudzujúci rozsudok pri novom pojednávaní nesmie byť prísnejší ako predošlý rozsudok, leda že by sa skutkový základ zmenil, čo sa v súdnom prípade nestalo. Prísnosť rozsudku treba posudzovať v prvom rade podľa výšky uloženého trestu. Preto rozsudok, ukladajúci trest 10 dní väzenia a 50 Kč peňažitého trestu, je prísnejší ako rozsudok,

ukladající trest 7 dní vězení a 40 Kč peňažitého trestu. Na tomto posudzovaní prísnosti nového rozsudku nemení nič tá okolnosť, že okresný súd povolil obžalovanému v novom rozsudku podmienený odklad výkonu trestu, lebo opatrenie toto bolo práve len podmienené a bolo odvolané usnesením zo dňa 12. októbra 1933, ktorým bol výkon trestu nariadený. Bolo preto treba vyhovieť opravnému prostriedku pre zachovanie právnej jednotnosti, podanému generálnou prokuratúrou podľa § 441 tr. p., a vysloviť porušenie zákona, ako je uvedené vo výroku. Ponevác obžalovaný bol porušením zákona odsúdený prísnejšie, ako mohol byť pri jeho správnom použití, bolo podľa ostatného odseku § 442 tr. p. rozhodnúť, ako je uvedené vo výroku.

Čís. 4970.

V poměru k úřadům a třetím osobám je jen zapsaný majitel známky oprávněn vykonávatí známková práva, k nimž patří obzvláště i právo žaloby podle § 23 zák. čís. 19/1890 ř. zák.

Bylo-li v době mezi převodem tohoto práva a jeho zápisem známkové právo porušeno osobou třetí, je k trestnímu stíhání oprávněn do dne zápisu jen právní předchůdce, ode dne zápisu jen nový nabyvatel; to platí i pro cizince a pro známku zapsanou u mezinárodního úřadu v Bernu.

Pro posouzení otázky aktivní legitimace je rozhodnou doba, kdy došlo ke stíhacímu návrhu; učinil-li soukromý žalobce stíhací návrh včas, byv k němu aktivně legitimován, mohl pak v trestním řízení pokračovati, třebaže později již pro něho známka zapsána nebyla.

(Rozh. ze dne 9. dubna 1934, Zm I 760/32.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl po ústním líčení zmateční stížnost soukromé žalobkyně »Société anonyme La K.« do rozsudku krajského soudu trestního v Praze ze dne 22. července 1932; jímž byli obžalovaní podle § 259 čís. 2 tr. ř. zproštěni z obžaloby pro přečin zásahu v právo známkové podle §§ 23 a 25 zákona ze dne 6. ledna 1890, čís. 19. ř. zák.; vyhověl však zmateční stížnosti soukromého obžalobce Filipa W-e, napadený rozsudek, pokud jde o tohoto soukromého obžalobce, zrušil a věc vrátil soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení znovu projednal a o ní rozhodl.

Z d ů v o d ů:

Zmateční stížnost obou soukromých žalobců napadá zprošťující rozsudek nalézacího soudu číselně důvody zmatečnosti podle § 281 čís. 5 a 9a) tr. ř.

I. Pokud jde o soukromou obžalobkyni »Société anonyme La K.«, má rozsudek za to, že není oprávněna k obžalobě, poněvadž do 16. října 1926, do kteréhožto dne se dopustili obžalovaní podle obžaloby závadných zásahů, nebyla vůbec vlastníci chráněné známky »K.«, neboť práva ke známce nabývá oprávněný převodem teprve, když je